

КАК ПРИНЦЪТ НАДВИЛ МАГЪОСНИКА

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

chitanka.info

Живял някога на единия край на света цар, който имал дванадесет сина, а на другия край на света живял цар, който имал дванадесет дъщери. Двамата царе решили, че ще позволят на своите деца да се задомят, но само при едно условие — най-големият принц да се ожени за най-голямата принцеса, а всички следващи по възраст принцове да вземат за жени принцесите, които им подходат по години.

Условието било прието. Тръгнали единадесетте царски синове да вземат принцесите си, само най-малкият син останал вкъщи: братята обещали да му доведат най-малката принцеса. Принцесите харесали годениците си и всички радостно тръгнали към двореца на принцовете.

Добре, ама пътят им минавал през гъста гора и те се изгубили. Лутали се насам-натам, най-сетне видели една малка къщурка.

Почукали на вратата. Излязъл дрипав, разрошен старец е кучето си. Старецът взел да ги разпитва кои са, откъде идват и накъде са се запътили. Щом разбрал, че пред него са принцове и принцеси, докоснал всекиго от тях е една дървена пръчица и те веднага се вкаменили. Не омагьосал само най-малката принцеса, а я оставил за домакиня — да му прислужва и да му готви.

Най-малкият принц чакал, чакал братята си, но не ги дочакал и тръгнал да ги търси. Вървял, вървял, стигнал най-сетне до самотната къщичка. Гледа — около нея се търкалят камъни, които приличат на хора! Преброил ги — двадесет и два. А малко по-надалеч видял една млада хубавица да плаче горчиво. Приближил се до нея принцът и я попитал коя е и защо плаче. Принцесата му разказала всичко, което се случило с тях и как тя единствена останала жива. Взели и двамата да мислят и да премислят как да накарат стареца да премахне магията. Най-сетне намислили. Принцесата седнала вкъщи и взела да плаче, а принцът се скрил в гората и зачакал да види какво ще стане. В полунощ дошъл старецът, влязъл в къщурката и ядосано попитал:

— Защо плачеш?

— Как да не плача? — отговорила тъжно принцесата. — Я виж колко си стар вече, скоро ще умреш. А какво ще правя аз тук сам-самичка в гората, без жива душа наоколо?

— Аз няма да умра! — сърдито отговорил старецът.

— Как така няма да умреш? Всички хора умират, та само ти ли няма да умреш? Кажи ми къде е скрита тайната на твоята смърт и аз ще разбера дали ще умреш.

— Казвам ти — никога няма да умра! — отсякъл старецът. За нищо на света не искал да ѝ повери къде е скрита неговата смърт.

Но принцесата не му давала мира и продължавала да го разпитва как така няма да умре. Чак тогава, казвала тя, ще повярва, когато се убеди, че той наистина е безсмъртен. Най-сетне старецът не се стърпял и ѝ разкрил тайната си.

— Моята смърт е скрита далеч оттук и мъчно може да се стигне до нея. Близо до пътя, който води в гората, има един кръстопът. Трябва да се тръгне наляво от него и да се върви дълго по този път, докато се стигне до една огромна гора. В тази гора има безброй птици. Ни една жива твар не може да мине през гората — птиците веднага ще го изкълват и ще го изядат. Тази гора е едно омагьосано от мен царство, а птиците са неговите жители. През гората може да мине само този, който разсипе седем торби просо. Докато птиците кълват просото, той ще премине гората.

После трябва да се върви още дълго и ще се стигне до друга гора, където живеят безброй животни. И тази гора е омагьосано от мен царство, а животните са неговите жители. Нито един човек не е преминал още през нея — животните разкъсват и изядат всекиго. Може да премине само този, който насече на дребни късове месото на седем вола и го разхвърли из гората. Докато животните съберат месото, той ще премине през гората.

След това пак трябва да се върви дълго, докато се стигне до брега на морето. А морето може да се прекоси само върху птичи криле. Насред морето има остров, а на брега му — едно козле със златни рогчета. Хиляда години то се мъчи да стигне една лозова вейка и все не може да я стигне. По средата на острова има огромен камък, затънал наполовина в земята. Само животните могат да го откопаят с лапите си. Този камък трябва да се разчупи, но това може да стори само козлето със златните рогчета, след като изяде лозовата вейка. Вътре в камъка има патица, в патицата — яйце, в яйцето гори свещ. Аз ще умра само ако някой духне тази свещ. Е, вярваш ли сега, че съм безсмъртен? — попитал старият магьосник принцесата.

Вечерта, когато магьосникът заспал, принцесата изтичала в гората при принца. Предала му дума по дума каквото ѝ казал магьосникът и веднага се върнала в къщурката. Принцът бързо се приготвил и рано сутринта тръгнал на път.

Вървял, вървя и ден, и нощ и стигнал най-сетне в птичата гора. Тя била огромна. По клоните на дърветата имало най-различни птици. Принцът развързал торбите с просо и почнал да го пръска на всички страни. Събрали се отвсякъде птиците, нахвърлили се на просото, почнали да се боричкат, да го грабят една от друга. Принцът вървял из гората и пръскал просо, а птиците го кълвали цял ден. И ето че дошъл краят на гората. Пък и птиците вече се наситили, благодарили на принца за гощавката и му казали:

— Ако ти потрябва някога нашата помощ, ти само извикай три пъти: „Птици, птици, помогнете ми!“ Ние веднага ще долетим и ще направим всичко, което ни заповядаш.

Зарадвал се принцът и продължил нататък. Скоро стигнал в гората, пълна с животни. Там почнал да разхвърля ситно нарязаното волско месо. Стекли се отвсякъде животните, почнали да се боричкат, да се хапят едно друго. А принцът продължавал да върви и привечер излязъл най-сетне от гората. Животните му благодарили, че ги е нахранил и му казали:

— Ако ти потрябва някога нашата помощ, ти само извикай три пъти: „Животни, животни, помогнете ми!“ И ние веднага ще дотичаме.

Тръгнал принцът по-нататък и стигнал до брега на морето. Но как да го премине? Извикал на помощ птиците. Долетели птиците и пренесли принца до островчето. Погледнал той — на самия бряг на острова застанало козле със златни рогчета и се мъчи да стигне една лозова вейка. Принцът се приближил до козлето, откъртил вейката и му я дал. Козлето я изяло, благодарило на принца и му казало:

— Ако ти потрябва някога моята помощ, ти само извикай три пъти: „Козле, козле със златни рогца, помогни ми!“ И аз веднага ще дотичам.

И така, принцът продължил по-нататък. Точно посред острова видял огромния камък, потънал до половината в земята. „Ами какво да правя сега?“ — помислил си принцът, но изведнъж си спомнил за животните. Извикал ги и те бързо отритнали камъка. А в къщурката

старецът вече почувствувал, че го боли главата. Взел да разпитва принцесата не е ли открила някому неговата тайна.

— Не — отговаряла принцесата, — в гората няма жив човек. На кого мога да я кажа?

Старецът повярвал и се успокоил.

Когато животните изровили камъка, дошло ред на козлето да помогне. Засилило се то и ударило камъка със златните си рогца. Камъкът изтрещял, но не се разпукал. Ударило втори път — върху камъка се появила пукнатини. Ударило трети път — и камъкът цял се разпукал. В същия миг от него изскочила патица и отлетяла. Принцът помолил птиците да му помогнат и един стар орел веднага му я донесъл. Принцът дал патицата на един лъв и той бързо я разкъсал. После принцът взел яйцето и полетял обратно при принцесата. А в това време старият магьосник в къщурката бил вече на смъртно легло. Разбрал той, че принцесата го измамила, но вече нямал сили да ѝ напакости. Опитал се да я накара да се приближи до него. Тогава щял да я докосне с вълшебната си пръчица и да я превърне в камък. Но принцесата отгатнала желанието му и не се приближила до него.

Принцът донесъл яйцето, а магьосникът вече едвам дишал. Принцът рекъл:

— Свали магията от братята ми и от принцесите и тогава ще те пощадя. Не я ли развалиш, веднага ще духна свещта!

Магьосникът му подал вълшебната си пръчица и рекъл:

— Допри ей сега този край на пръчицата до камъните и те ще се съживят.

Съживил принцът братята си и принцесите, а те почнали да се прозяват и да разправят, че са си дремнали мъничко. Тогава принцът им разказал какво се е случило с тях и как ги е спасил. Те страшно се ядосали, грабнали яйцето, счупили го и духнали свещта. Магьосникът веднага издъхнал.

И в същия миг гората с птиците и гората с животните отново се превърнали в царства с градове, замъци и безброй жители. А най-малкият принц зацарувал над трите царства и заживял щастливо с младата си царица.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.